

Ένα ζευγάρι ιδανικά (π. Δημητρίου Μπόκου)

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στο έργο «Ρόσμερσχολμ» του Νορβηγού Ερρίκου Ίβεν ο πρωταγωνιστής ρωτάει τον εξουθενωμένο γέρο-Βρέντελ: «Μήπως θα μπορούσα να σε βοηθήσω»; Και απαντά ο Βρέντελ: «Αν μπορούσες να μου διαθέσεις ένα ιδανικό η ένα ζευγάρι μεταχειρισμένα ιδανικά, θα έκανες καλή πράξη».

Σχόλιο αρθρογράφου: «Ναι. Αναζητούμε ένα ζευγάρι ιδανικά. Και ελαφρώς μεταχειρισμένα, δεν θα τα αρνηθούμε. Κυρίως για να τα προσφέρουμε στους νέους ανθρώπους, στα παιδιά μας. Σε αυτούς που έρχονται με νεανική ορμή, αλλά με ψαλιδισμένα φτερά, και αναζητούν μέσα από τις σκόρπιες λέξεις μας την απάντηση για το τι είναι θεμιτό και τι αθέμιτο. Τι είναι ηθικό και τι ανήθικο ... Αναζητούμε απεγνωσμένα ένα ζευγάρι ιδανικά, έστω και μεταχειρισμένα, για να τα δωρίσουμε στο μέλλον» (Καθημερινή, 12-8-2012).

Από την άλλη μεριά αυτός ο κόσμος δείχνει να τρέχει ακάθεκτος. Πριν λίγες εβδομάδες ο άνθρωπος, αυτός ο μικρός θεός, πέτυχε την προσεδάφιση στον Άρη του εξελιγμένου διαστημικού οχήματος της ΝΑΣΑ «Curiosity». Και λίγο νωρίτερα στον περίφημο επιταχυντή σωματιδίων CERN άγγιξε το «σωματίδιο του Θεού».

Μια τρομερή αντίφαση χαρακτηρίζει τελικά την εποχή μας. Από τη μια η εκρηκτική πρόοδος. Από την άλλη η πικρή διαπίστωση για χαμένες, εγκαταλειμμένες αξίες, που η απώλειά τους εξαφανίζει την ανθρωπιά. Σ ένα θολό τοπίο ο άνθρωπος τρέχει στα τυφλά με ασυγκράτητη δύναμη και υπερβολική ταχύτητα, χωρίς να διακρίνει δρόμο πουθενά. Γιατί τόσοσ παραλογισμός;

Ο άνθρωπος όμως ζητιανεύει σήμερα για δυό μεταχειρισμένα ιδανικά, όχι γιατί ξέχασε απλώς κάποιες αξίες. Αλλά γιατί εγκατέλειψε Εκείνον που είπε, ότι υπάρχει η αλήθεια, η πλήρης αλήθεια, ότι έχει μορφή και αυτή είναι το πρόσωπό Του. Το

καλό δεν κυκλοφορεί σε αφηρημένη μορφή. Και οι πιο δυνατές αλήθειες χάνουν την αξία τους, όταν δεν υπάρχει εκείνος που τις ενσαρκώνει στο πρόσωπό του, ο Θεός. «Δεν ήθελα τεχνητές πνευματικότητες, ούτε άλλα διανοητικώς ελκυστικά και ευφυή συστήματα πίστης, ψεύτικα ξεκινήματα και θλιβερές καταλήξεις», γράφει κάποιος, που έγινε Χριστιανός Ορθόδοξος, αφού ταλαιπωρήθηκε πρώτα στα θολά νερά πολλών θρησκειών. «Διψώντας για κοινωνία με τον Θεό, χρειαζόμουν τον Ιησού Χριστό που διακηρύσσει: Έγώ είμαι ο άρτος της ζωής. Όποιος έρχεται σε μένα δεν θα πεινάσει. Όποιος πιστεύει σε μένα δεν θα διψάσει ποτέ (Ιω. 6, 35). Κανείς άλλος δεν μπορεί να μας προσφέρει αυτό που πρόσφερε ο Ιησούς Χριστός, ο αγέννητος Πατέρας Του και το πανάγιο Πνεύμα: τον εαυτό τους. Τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με τήν αποκάλυψη του ίδιου του εαυτού Του, που μας πρόσφερε ο Θεός, η Απόλυτη Αλήθεια, τον οποίο μπορούμε να γνωρίσουμε, όχι απλώς όπως γνωρίζουμε αφηρημένες προτάσεις ή απρόσωπες εμπειρίες. Ο Θεός μας άνοιξε την πόρτα προς μία αληθινή και αιώνια σχέση με τον ίδιο, μέσα απ τήν οποία φθάνουμε να γνωρίσουμε την Αλήθεια ως Πρόσωπο και ως Αγάπη» (Από τον Βουδισμό στον Χριστό, σελ. 111 και 113).

Ο Χριστός λοιπόν δεν μας έφερε κάποια αφηρημένα ιδανικά από δεύτερο χέρι, αλλά τον ίδιο τον εαυτό Του, ως απόλυτη Αλήθεια και Αγάπη. Μας τρομάζει μήπως η σχέση μαζί Του;

(ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 355, Φεβρ. 2013)

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com